

се чудѣха какво ще прави, той замахна и шибна съ все сила куция по рамото. Великинъ изохка, видѣ, че фелдшерътъ пакъ замахна, скочи и като слѣпъ се бухна настрана. Удари се въ една маса, видѣ, че шибалката е надъ него и, полеко отъ коза, качи се на пейката, изтича по нея — той вече не куцаше — стигна чакъ на другия край на кръчмата и се обърна. И Рангелъ и Филипъ бѣха изумени, но още по-изуменъ бѣше самъ Великинъ и, като разбра каква непоправима грѣшка бѣ направилъ въ страха си, падна на колѣне предъ фелдшера и завика:

— Прости ме! Г-нъ докторе, прости ме! Нѣма да правя вече, нѣма. Не ме боли крака. Прости ме! Г-нъ докторе... Прошка!

Той пълзѣше по колѣнетъ си, улови ржката на фелдшера и взе да я цѣлува.

Мигъ следъ това въ кръчмата бѣше голѣма врѣва и навалица. Дойдоха всички жени, които бѣха чакали предъ амбулаторията, и старецътъ съ превързаната ржка и високиятъ селянинъ. Дойдоха и други хора. Викаха, чудѣха се.

— Да се преструва на куцъ! Азъ не казахъ ли ви? Този човѣкъ не е чистъ! — говорѣше Рангелъ. — Видѣ ли ти? Ама кжде е той? Де го заведе доктора? Въ общината ли?

Фелдшерътъ наистина бѣше излѣзълъ съ Великинъ, но въ записията никой не бѣше ви-